

BOSNA I HERCEGOVINA
PREDSJEDNIŠTVO
Željka Cvijanović
Srpski član Predsjedništva BiH

Broj: 04-50-1-2975-11/23

Datum: 13. oktobar. 2023. godine

Narodna skupština Republike Srpske
Predsjednik Narodne skupštine

Predmet: Izjava o proglašenju veoma štetnim po vitalne interese Republike Srpske Zaključka Predsjedništva BiH u povodu eskalacije napada organa entiteta Republika Srpska na temeljne odredbe Dejtonskog mirovnog sporazuma i ugrožavanja ustavnopravnog poretka države Bosne i Hercegovine broj: 01-50-1-2975-25/23, koji je usvojen bez konsenzusa na 8. redovnoj sjednici Predsjedništva BiH, održanoj 10. oktobra 2023. godine, veoma štetnim po vitalne interese Republike Srpske, d o s t a v l j a s e

Na osnovu člana V. 2. d) Ustava BiH i člana 42. stav 3. Poslovnika o radu Predsjedništva BiH („Službeni glasnik BiH“, br. 10/13, 32/13 i 22/14),

PROGLAŠAVAM

veoma štetnim po vitalne interese Republike Srpske, sa čije teritorije sam izabrana,

Zaključak Predsjedništva BiH u povodu eskalacije napada organa entiteta Republika Srpska na temeljne odredbe Dejtonskog mirovnog sporazuma i ugrožavanja ustavnopravnog poretka države Bosne i Hercegovine broj: 01-50-1-2975-25/23, koji je usvojen bez konsenzusa na 8. redovnoj sjednici Predsjedništva BiH, održanoj 10. oktobra 2023. godine,

te pozivam poslanike Narodne skupštine Republike Srpske da u roku od 10 dana održe sjednicu i dvotrećinskom većinom podrže ovaj proglas.

Obrazloženje

Na 8. redovnoj sjednici Predsjedništva BiH održanoj 10. oktobra 2023. godine, povodom razmatranja tačke dnevnog reda – „Prijedlog zaključka Predsjedništva BiH u povodu eskalacije napada organa entiteta Republika Srpska na temeljne odredbe Dejtonskog mirovnog sporazuma i ugrožavanja ustavnopravnog poretka države Bosne i Hercegovine“, članovi Predsjedništva BiH, g. Komšić i g. Bećirović glasali su za usvajanje „Zaključka Predsjedništva BiH u povodu eskalacije napada organa entiteta Republika Srpska na temeljne odredbe Dejtonskog mirovnog sporazuma i ugrožavanja ustavnopravnog poretka države Bosne i Hercegovine“, broj 01-50-1-2975-25/23. Kao srpski član Predsjedništva BiH, izabrana sa teritorije Republike Srpske, glasala sam protiv ovog Zaključka, jer smatram da je isti destruktivan po vitalne interese Republike Srpske iz sljedećih razloga.

Članom V stav 3. Ustava Bosne i Hercegovine i članom 42. Poslovnika o radu Predsjedništva Bosne i Hercegovine propisano je da je Predsjedništvo BiH nadležno za vođenje spoljne politike zemlje, da se odluke nastoje donijeti konsenzusom, te da član Predsjedništva BiH može određenu odluku proglasiti destruktivnom po vitalni entitetski interes sa teritorije sa koje je izabran.

Kao srpski član Predsjedništva BiH koristim pravo koje mi je dodijeljeno Ustavom Bosne i Hercegovine da na predmetni Zaključak uložim veto i pokrenem mehanizam zaštite vitalnog entitetskog interesa, jer smatram da postoji štetan i destruktivan uticaj tog Zaključka po interese Republike Srpske i srpskog naroda.

Bošnjački član Predsjedništva Bosne i Hercegovine, gospodin Bećirović, je na dnevni red 8. redovne sjednice Predsjedništva uputio tačku, „*Prijedlog zaključka Predsjedništva BiH u povodu eskalacije napada organa entiteta Republika Srpska na temeljne odredbe Dejtonskog mirovnog sporazuma i ugrožavanja ustavnopravnog poretka države Bosne i Hercegovine*“. Predmetnim Zaključkom optužuju se politički predstavnici i institucije Republike Srpske za navodno protivustavno i antidejtonsko djelovanje, a niz opštih propisa i smjernica koje su donijele institucije Srpske i koji se odnose na aktuelna politička pitanja u BiH, označavaju se kao antidejtonske i protivustvne.

Predmetni zaključak govori o navodnom nepoštovanju, rušenju i ataku na Dejtonski mirovni sporazum koji je međunarodni sporazum, parafiran u Dejtonu, a potpisan u Parizu, te ratifikovan kao međunarodni ugovor s ciljem da se istim urede odnosi u BiH nakon tragičnih sukoba na ovim prostorima.

Po Dejtonskom sporazumu i njegovom Aneksu 4, za oblast spoljne politike primarno je nadležno Predsjedništvo BiH. Ukoliko se osvrnemo na sadržaj spornog akta, vidjećemo da on posjeduje izražen spoljnopolitički karakter. Na primjer, predlagač akta, između ostalog, poziva Evropsku uniju i Sjedinjene Američke Države na, šta god to značilo, odlučnije djelovanje unutar BiH. Takođe, predlagač apeluje na zemlje svjedoke Opšteg okvirnog sporazuma, te zemlje regiona potpisnike Dejtonskog mirovnog sporazuma da poštuju

principe suverene jednakosti država i princip nemiješanja u unutrašnje i spoljne stvari zemalja, iz čega implicira da se sporni akt ne tiče samo unutrašnjeg političkog stanja u BiH, nego i razmatranja čitavog lanca spoljnopolitičkih pitanja na ovaj ili onaj način vezanih za Dejtonski mirovni sporazum.

U predmetnom zaključku, kao navodno destruktivni, pominju se brojni akti koje je Narodna skupština Republike Srpske, reagujući na kršenje bazičnih normi i dejtonskih principa, te nastojeći da zaštiti ustavni poredak u BiH, usvajala od 2021. godine do danas, kao što su Zakon o neprimjenjivanju Odluke visokog predstavnika i Zakon o dopuni Krivičnog Zakona Republike Srpske (sl. glasnik 89/21), Zaključak o Informaciji o Zaključcima Narodne Skupštine Republike Srpske od 17. februara 2020. godine u vezi antidejtonskog djelovanja Ustavnog suda, Zakon o izmjeni Zakona o objavljivanju zakona i drugih propisa Republike Srpske (sl. glasnik 60/23), Zakon o neprimjenjivanju odluka Ustavnog suda BiH (sl. glasnik 60/23), Zaključak u vezi sa Zakonom o neprimjenjivanju odluka Ustavnog suda BiH (sl. glasnik 60/23). Ovakve kvalifikacije predlagača spornog akta o djelovanju institucija Republike Srpske i prirodi njihovih akata moraju se odbaciti iz prostog razloga što nisu tačne i iza sebe kriju potpuno drugačije motive kojih su politički predstavnici i institucije Republike Srpske itekako svjesni.

Svaki od gore navedenih propisa koje su donijele institucije Republike Srpske, konkretno, Narodna skupština, bilo oni koji se odnose na neprimjenjivanje odluka visokog predstavnika ili oni kojima se ukazuje na antidejtonsko djelovanje Ustavnog suda BiH, nikako ne služe u svrhu narušavanja dejtonske ustavne strukture u BiH već predstavljaju reakciju na antidejtonsko i protivustavno djelovanje organa, institucija i aktera čija bi primarna uloga trebala da bude upravo zaštita Ustava BiH i Dejtonskog sporazuma. Politički predstavnici organa i institucija Republike Srpske ne skrnave i ne uzurpiraju Dejtonski mirovni sporazum i Ustav BiH, kako to pokušava da predstavi predlagač spornog akta.

U kontekstu optužbi na račun institucija i predstavnika Republike Srpske da djeluju protivustavno i antidejtonski kroz neprihvatanje gospodina Kristijana Šmita za visokog predstavnika, neophodno je postaviti pitanje kako antidejtonski može djelovati neko ko insistira na tome da visoki predstavnik za BiH bude izabran u skladu sa propisanim procedurama definisanim odredbama člana 1. stav 2. Aneksa X Dejtonskog sporazuma.

Podjednako je važno pitanje kako je uopšte moguće da ustavni sud jedne zemlje, kao institucija čiji osnovni zadatak mora biti zaštita ustava kao najvišeg pravnog akta, ne samo da nijemo posmatra kršenje Dejtonskog sporazuma i Ustava BiH, kao njegovog sastavnog dijela, već i gotovo svakodnevno aktivno sudjeluje u pravnom nasilju i gaženju vladavine prava, po pravilu na štetu Republike Srpske.

Poznata je odluka Ustavnog suda BiH iz 2006. godine u kojoj je jasno navedeno da je za izbor određenog lica na mjesto visokog predstavnika za BiH neophodna verifikacija od strane Savjeta bezbjednosti OUN kroz usvajanje odgovarajuće rezolucije, kako je to, uostalom, i predviđeno Aneksom X Dejtonskog sporazuma, ali i njegove naknadne odluke, donesene u

okolnostima snažnih pritisaka od strane inostranih političkih faktora, uključujući i samog visokog predstavnika, u kojima se od prethodno iznesenog stava očigledno odstupa.

Apsurdnost političke i pravne stvarnosti u BiH, između ostalog, manifestuje se i u činjenici da njen Ustavni sud djeluje protivustavno, dozvoljavajući da se grubo krše mnogobrojne odredbe Ustava koje je dužan štiti, te dopuštajući Kristijanu Šmitu da uzurpira funkciju visokog predstavnika, suprotno svim procedurama predviđenim za njegov izbor.

U vezi s tim, neophodno je narodnim poslanicima skrenuti pažnju na nekoliko pravno relevantnih činjenica, koje su od ključne važnosti kako u kontekstu propisane procedure imenovanja visokog predstavnika u BiH, tako i u kontekstu obima njegovih ovlaštenja. Članom 1. stav 2. Aneksa X Dejtonskog mirovnog sporazuma propisano je, snagom važeće pravne norme međunarodnog prava, da strane ugovornice tog Aneksa (a to su tadašnja R BiH, Republika Srpska, Federacija BiH, SR Jugoslavija – a danas je to Republika Srbija kao njena pravna nasljednica, te Republika Hrvatska) pozivaju da relevantnom rezolucijom Savjeta bezbjednosti OUN bude imenovan visoki predstavnik. Ovime je veoma jasno ugovoreno, snagom važećeg i pravno valjanog međunarodnog ugovora, da samo navedene ugovorne strane mogu pozivati na imenovanje visokog predstavnika, a da je isključivo SB OUN nadležan da to učini svojom rezolucijom. Dakle, nema nikakvog tzv. savjeta za primjenu mira u BiH, jer ne samo Dejtonskim sporazumom, već i bilo kojim drugim izvorom međunarodnog prava, nije dozvoljeno postojanje takvog tijela, a pogotovo relevantnim aktima OUN nije propisano da taj tzv. savjet može u konačnici imenovati visokog predstavnika umjesto Savjeta bezbjednosti.

Kada se radi o ovlaštenjima visokog predstavnika, u potpunosti je jasno da Dejtonskim mirovnim sporazumom, kako osnovnim tekstom, tako i njegovim aneksima, visokom predstavniku nije dato, niti je moglo biti dato ovlaštenje da nameće, mijenja i dopunjava ustavne, zakonske ili bilo koje druge pravne akte u BiH, te da se stavlja u ulogu zakonodavca, zamjenjujući demokratski izabrane domaće institucije. Razlozi zašto ovakva ovlaštenja visokom predstavniku nisu data Dejtonskim sporazumom sadržani su najdirektnije u Povelji Ujedinjenih nacija, kao najvišem pravnom aktu međunarodnog prava, sa kojim moraju biti u saglasnosti svi ostali izvori međunarodnog prava, uključujući i Dejtonski mirovni sporazum. Povelja OUN u članu 2. tačka 1) kao opšte imperativno načelo međunarodnog prava propisuje jednakost svake države članice OUN, odnosno da se OUN i sve njene države članice u svojim međusobnim odnosima moraju striktno poštivati načelo suverene jednakosti, a to znači i poštovanje BiH kao jednake i ravnopravne članice OUN. Načelo jednake suverenosti, kako je propisano u članu 2. tačka 7) Povelje OUN, znači da je Ujedinjenim nacijama i svim državama članicama zabranjeno da se na bilo koji način miješaju u unutrašnja pitanja bilo koje države. To znači da ne samo OUN, već ni bilo koja druga država (zajedno ili udružena sa trećim državama), nemaju pravo da Bosni i Hercegovini kao državi članici OUN naređuju ili zabranjuju da donosi svoje zakone, niti imaju pravo da nekog pojedinca, a to znači ni visokog predstavnika, ovlaste da on u državi svoju volju nameće kao ustav i zakon. To načelo nema pravo da krši ni Savjet bezbjednosti UN, čak i kada postupa u funkciji očuvanja svjetskog mira na osnovu Glave VII Povelje.

Tome treba dodati i odredbu člana 78. Povelje OUN, kojom je zabranjeno da se sistem starateljstva (protektorat) uspostavlja u odnosu na bilo koju suverenu državu jer se, kako stoji u tom članu, odnosi među državama mogu zasnivati samo na poštovanju načela suverene jednakosti.

Ova opšta i imperativna načela međunarodnog prava su sastavni dio pravnog poretka BiH, kako je izričito propisano članom 3.3.b) Ustava BiH. Ustavni sud BiH je obavezan da primjenjuje tu ustavnu normu, ali on to ne čini, već je svojim neustavnim odlukama u kontinuitetu, više od 20 godina, uporno krši, nastojeći na taj način pribaviti nepostojeći legitimitet pravnom nasilju ranijih visokih predstavnika, a sada i Kristijana Šmita.

Na ovo kontinuirano neustavno ponašanje Ustavnog suda BiH naslanja se i praksa antidejtonskog koncepta Ustavnog suda BiH. Naime, kao što je poznato, u samom sudu pored domaćih sudija iz Republike Srpske i FBiH, egzistira i troje stranih sudija, u skladu sa originalnim članom VI Ustava BiH. Međutim, tim članom Ustava je predviđena i mogućnost ukidanja prisustva stranih sudija, odnosno njihove zamjene domaćim sudijama nakon isteka pet godina od prvog imenovanja sudija u Ustavni sud BiH, što se, uprkos intenzivnim dijalozima između domaćih političkih aktera, do sada nije desilo.

Kao što je poznato, postoji jasno definisan stav dva od tri ravnopravna konstitutivna naroda da je neophodno da strane sudije u Ustavnom sudu BiH budu zamijenjene domaćim, čime bi bio učinjen značajan korak u pravcu preuzimanja odgovornosti za unutrašnje procese od strane domaćih aktera. Nažalost, dijelu političkih aktera u BiH, te dijelu međunarodnih subjekata, ova neophodna tranzicija ne odgovara, iz prostog razloga što postojeći sastav i način rada Ustavnog suda BiH predstavljaju veoma bitan instrument u političkoj borbi slabljenja entiteta i kreiranja unitarne BiH.

Republika Srpska ne samo da ne smije umanjiti obim ili intenzitet svog insistiranja na dosljednoj primjeni Dejtonskog mirovnog sporazuma i Ustava BiH, već je neophodno da ih i pojača. Ove aktivnosti je potrebno sprovoditi u pisanoj i usmenoj formi prema svim subjektima od interesa, te u uslovima novih političko-bezbjedonosnih, globalnih i regionalnih okolnosti.

U ovom trenutku, u Narodnoj skupštini Republike Srpske, kao najvišem zakonodavnom tijelu, potrebno je angažovanje svih poslanika kako bismo postigli usaglašene stavove i kako bismo spriječili stupanje na snagu predmetnog zaključka i odbranili dejtonsku poziciju Republike Srpske.

Republika Srpska nije uzurpator Dejtonskog mirovnog sporazuma i Ustava BiH, kako se navodi u zaključku, s akcentom na njene političke predstavnike. Upravo suprotno, Republika Srpska je garant opstanka i slobode srpskog naroda na ovim prostorima. Republika Srpska je formirana u miru, odbranjena u ratu, te međunarodnopravno verifikovana kroz Dejtonski sporazum i naša je dužnost kao izabranih političkih predstavnika da zaštitimo njen ustavnopravni položaj, njene institucije i nadležnosti.

Političko i pravno uređenje u BiH, pravno potvrđeno i međunarodno priznato Dejtonskim mirovnim sporazumom i Ustavom BiH, jedini je garant političke stabilnosti, a time i ukupne bezbjednosti u BiH, ali i šire. Stabilna i mirna BiH znači stabilan i miran Zapadni Balkan. Zbog toga ne čudi da se institucije, lideri i građani Republike Srpske mirnim i političkim sredstvima bore za očuvanje konsocijativnog sistema uređenja i upravljanja u BiH i Ustavom zagarantovanih kompetencija.

Održavajući svoje osnovne interese, Republika Srpska iskazuje odgovarajuću spremnost na iznalaženje rješenja za akutna ili hronična otvorena politička pitanja u BiH. Otvoreni smo za dijalog i kompromis, ne dozvoljavajući da neko uzurpira Dejtonom i Ustavom BiH dodijeljene nadležnosti Republike Srpske.

Insistiramo na odlasku stranih sudija iz Ustavnog suda BiH što je i preporučeno samim dejtonskim ustavnim rješenjima, te predlažemo donošenje odgovarajućeg zakonskog akta u Parlamentarnoj skupštini BiH kojim bi sastav i način djelovanja Ustavnog suda BiH bili definisani na novi način, kao što je to učinjeno i u drugim demokratskim državama.

Insistiramo na sprovođenju Ustava BiH i odredbe Aneksa X Dejtonskog mirovnog sporazuma, po kojima visoki predstavnik za Bosnu i Hercegovinu u procesu izbora mora biti potvrđen relevantnom rezolucijom Savjeta bezvjednosti OUN-a. Takođe, insistiramo na poštovanju i sprovođenju odredbi člana VI stav 1 d) Ustava BiH, kojima je precizno navedena mogućnost da, nakon proteka petogodišnjeg perioda od potpisivanja Dejtonskog sporazuma, novim zakonskim rješenjem, usvojenim u Parlamentarnoj skupštini BiH, bude regulisano pitanje sastava Ustavnog suda koji bi daleko više oslikavao političku, demokratsku, ali i stručnu zrelost zemlje koja pretenduje da nastavi svoje kretanje ka članstvu u Evropskoj uniji.

Iz svega navedenog jasno je zašto, kao srpski član Predsjedništva BiH, nisam mogla dati saglasnost na predmetni „Zaključak Predsjedništva BiH u povodu eskalacije napada organa entiteta Republika Srpska na temeljne odredbe Dejtonskog mirovnog sporazuma i ugrožavanja ustavnopravnog poretka države Bosne i Hercegovine“.

U skladu sa iznesenom argumentacijom, čvrsto sam ubijedena da je „Zaključak Predsjedništva BiH u povodu eskalacije napada organa entiteta Republika Srpska na temeljne odredbe Dejtonskog mirovnog sporazuma i ugrožavanja ustavnopravnog poretka države Bosne i Hercegovine“, broj 01-50-1-2975-25/23, koji je usvojen bez konsenzusa na 8. redovnoj sjednici Predsjedništva BiH, održanoj 10. oktobra 2023. godine, veoma štetan po vitalne interese Republike Srpske, te pozivam narodne poslanike da ovu Izjavu o proglašenju potvrde dvotrećinskom većinom u roku od deset dana po upućivanju. Potvrđivanjem izjave o proglašenju, na način kao što je navedeno, osporeni Zaključak Predsjedništva BiH neće stupiti na snagu.

S poštovanjem,

SRPSKI ČLAN PREDSEDNIŠTVA BIH

Željka Cvijanović

Željka Cvijanović

Na osnovu člana 32. stav 1. i) i stav 2. c) Poslovnika o radu Predsjedništva Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“ broj: 10/13, 32/13 i 22/14), Predsjedništvo Bosne i Hercegovine na 8. redovnoj sjednici, održanoj 10. oktobra 2023. godine, usvojilo je

ZAKLJUČAK

1. Predsjedništvo BiH iskazuje punu opredjeljenost za očuvanje mira, tolerancije, pravde, zajedničkog života, ljudskih prava i osnovnih sloboda građana i naroda Bosne i Hercegovine. Poštivanje principa ustavnosti i zakonitosti, demokratski organi vlasti i pravične procedure najbolje stvaraju miroljubive odnose unutar pluralističkog društva, stoga je neophodno da se, s ciljem dosljedne implementacije načela pravne sigurnosti i vladavine prava, smjesta prekine sa ultimatumima, separatističkim politikama i napadima na državu Bosnu i Hercegovinu i njene institucije. Politike kojima se kreira atmosfera straha i (pravne) nesigurnosti za sve građane i narode Bosne i Hercegovine ne predstavljaju dobre osnove na kojima se gradi i jača bosanskohercegovačko pluralno društvo, niti te politike omogućavaju izvršavanje brojnih obaveza koje je država Bosna i Hercegovina preuzela na osnovu potpisanih međunarodnih ugovora.
2. Djelujući suprotno sadržaju Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni Hercegovini i njegovim aneksima, nastojeći implementirati retrogradnu i separatističku politiku, organi vlasti iz entiteta Republika Srpska (RS) kontinuirano, sistematski i institucionalno atakuju na temeljne odredbe Dejtonskog mirovnog sporazuma i Ustava Bosne i Hercegovine, čime nesumnjivo ugrožavaju mir i sigurnost u Bosni i Hercegovini i regiji.
3. Odbijajući da implementiraju konačne i obavezujuće odluke Ustavnog suda BiH, sprečavajući njihovo izvršenje i preduzimajući brojne nelegalne radnje s ciljem onemogućavanja izvršenja odluka Ustavnog suda BiH, predstavnici zakonodavne i izvršne vlasti u entitetu RS svjesno krše Ustav BiH i čine teška krivična djela propisana Krivičnim zakonom BiH.
4. Zbog evidentnog ugrožavanja Dejtonskog mirovnog sporazuma nužno je snažno i pravovremeno djelovanje Ureda Visokog predstavnika u Bosni i Hercegovini, s ciljem zaštite mira i stabilnosti u Bosni Hercegovini.
5. Predstavnici međunarodne zajednice, primarno države svjedoci Općeg okvirnog sporazuma za mir u Bosni i Hercegovini, a posebno predstavnici Evropske unije (EU), trebaju prestati tolerirati antidejtonsku i protivustavnu politiku organa vlasti entiteta RS. Pasivnost predstavnika dijela međunarodne zajednice dodatno ohrabruju organa vlasti entiteta RS da nastave sa separatističkim aktivnostima i institucionalnim atacima na državu Bosnu i Hercegovinu i njen ustavnopravni poredak. EU treba u najkraćem roku, po uzoru na sankcije Sjedinjenih Američkih Država i Ujedinjenog Kraljevstva Velike Britanije i Sjeverne Irske, implementirati usvojenu odluku Evropskog parlamenta kojom se traži uvođenje sankcija destruktivnim političarima koji otvoreno ruše Dejtonski mirovni sporazum.
6. Suprostavljajući se nelegalnim aktivnostima koje ugrožavaju mir i sigurnost, pozivamo nadležne pravosudne organe Bosne i Hercegovine, kao i druge nadležne institucije Bosne i Hercegovine, da odgovorno i promptno reagiraju i da zakonitim djelovanjem spriječe i sankcioniraju svako

neustavno i nezakonito postupanje usmjereno protiv Bosne i Hercegovine i njenog ustavnopravnog poretka, nezavisnosti, suvereniteta i teritorijalnog integriteta.

7. Opći okvirni sporazum za mir u Bosni i Hercegovini predstavlja međunarodni ugovor kojeg su potpisale tri države: Republika Bosna i Hercegovina, Savezna Republika Jugoslavija (pravni nasljednik Republika Srbija) i Republika Hrvatska. Sporazumom su ove tri države okončale “tragični sukob u regionu” i obavezale se da će “u potpunosti poštovati suverenu jednakost jedna druge” i “uzdržavati se od bilo kakvih akcija, putem prijetnje ili upotrebe sile ili na bilo koji drugi način, protiv teritorijalnog integriteta ili političke nezavisnosti Bosne i Hercegovine”. Imajući u vidu sadržaj potpisanog međunarodnog ugovora, pozivamo Srbiju i Hrvatsku da, kao ugovorne strane, u skladu sa međunarodnim ugovornim pravom, poštuju princip suverene jednakosti država i princip neintervencije u unutrašnja i vanjska pitanja drugih država, te da preuzete međunarodne obaveze izvršavaju u dobroj vjeri.

8. Ovaj zaključak stupa na snagu danom donošenja i bit će objavljen u “Službenom glasniku Bosne i Hercegovine”.

Broj: 01-50-1-2975-25/23
Sarajevo: 10. oktobra 2023. godine

